

[Drachmann.]

nedfældede en ikke ringe Grad af Mistillid til den danske Politik.

Saa kommer den tredie Fase, hvor man — efter at have forsøgt, altsaa uden Succes, den frivillige Handelsaftale Vej — kalder Folket til Vaaben, alle Mand af Huse til økonomisk Rejsning gennem Landbrugsraadets stolte Opfordringer til Boykot i det mindeværdige Aarhusmøde. Det var flammende Ord, der flammede ud over Landet. De frie Kræfters Spil skulde nu afløses af Musklerne. Der blev vedtaget en Række Resolutioner, vi husker dem endnu. I øvrigt løb ogsaa dette saa nogenlunde ud i Sandet.

Saa kommer den fjerde og overordentlig interessante Fase, der kunde faa Overskriften „De andre handler, mens vi ser til“. Vi saa nemlig Mestbegunstigelsen udfolde sig anno 1929 og anno 1930 i sin virkelige Skikkelse. Sverige og Finland, af hvis Dygtighed og Energi til at kæmpe for henholdsvis Kvæg og Smør vore Interesser afhæng, slog ind paa nogle for os ganske overraskende nye Baner, idet de med stor Dygtighed salverede deres egne Eksportinteresser, herunder det Antal Kreaturer for Sveriges Vedkommende, som dette Land var interesseret i; vi fik de afnavnede Kødbæn. Noget tilsvarende var Tilfældet for Finlands Vedkommende. Med megen Dygtighed og Energi varetog Finland sine Interesser. Resultatet blev en Smørpræference til Finland selv og den forhøjede Smørtold til os suppleret med et Kontingentsystem, der var saare ugunstigt for de danske Eksportinteresser. Der kom ganske vist i den ellefte, man kunde ogsaa sige i den tolvte, Time lidt Kludder med Iscenesættelsen vedrørende den finsk-tyske Traktat, men Meningen var tydelig, og den var god nok.

Efter denne Belæring af moderne Fortolkning af Mestbegunstigelsen og dens Velsignelser, navnlig dens Bekvemmelighed for os, kommer femte Fase i Udviklingen, den store Resignations. Langsomt, ubemærket firedes Boykot-Signalerne ned, man slog over paa Noteudvekslingen med Tyskland vedrørende Forstaaelse af Mestbegunstigelsen. Protester opstilledes paa Papiret, og Hovedtyngdepunktet blev altsaa flyttet fra det praktiske Liv, fra det, der var kaldt til Vaaben, op i Udenrigsministeriets mere nøgterne og tørre Luft. Takket være den højtærede Udenrigsministers Initiativ her lykkedes det at faa Muskelspillet flyttet ned til Genève, og der fortsattes dette Spil, jeg haaber til Gunst for os, men, som jeg for-

leden udtrykte det, der er desværre lige saa megen Anledning til at tro, at Resultatet vil blive negativt, men hertil skal jeg straks vende tilbage.

I dette Resignationens Mørke var der kun eet lille Lyspunkt, det nemlig, at af Toldrabatten fra det toldbillige Kreaturkontingent er det blevet bestemt, at de særlig ramte Kvægopdrættere paa dansk Side, tilmed lige Nord for Grænsen, skal holdes skadesløse. Det viste sig nu pludseligt, at Tolden ikke bæres af de tyske Forbrugere, men tværtimod at Rabatten gav et Provenu paa vor Side af Grænsen, at den altsaa i høj Grad var effektiv, fordi det var den danske Eksport, der bar Tolden, og derfor maatte Rabatten ogsaa komme den danske Eksport til gode. Naar jeg siger den danske Eksport, vil jeg gøre ærede Medlemmer opmærksom paa, at dette er jo et meget abstrakt Begreb, og det synes at være en stor Lykke i Øjeblikket, thi da man opdagede, at der var denne lille Rabat, denne lille Pulje til Raadighed, saa lagde først det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. Hauch deres Haand paa denne Kasse til Støtte for de mest betrængte Kvægopdrættere, men lidt efter saa man ogsaa Husmændene melde sig. Og medens Spørgsmaalet er om, hvem disse Penge egentlig tilhører — jeg skulde tro, at det nærmest var Kvægekseportørerne eller Statskassen —, saa ser man Harmen over Statstilskuddet, det formentlige Statstilskud, til Sukkerroedyrkerne paa Lolland-Falster ganske blive glemt, medens man kridter Støvlerne for at komme først i Kapløbet om den Toldrabat, der er til saa stor Velsignelse og navnlig kan omsættes saa kontant i Kroner og Øre indenfor det danske Samfund til Fordel for den betrængte danske Kvægopdrætning.

Den endelige og sidste, sjette, Fase melder sig derefter. Efter at man saaledes har prøvet alt undtagen det eneste rette, nemlig i Tide at have mødt Forberedelserne til den tyske Toldforhøjelse med tilsvarende Forhandlings-Toldsatser fra dansk Side, saa man indenfor de ansvarlige Myndigheders Rammer og Kompetence kunde have faaet Forhandlinger i Stand og afværget det, der senere kom, saa kunde man — denne „man“, som repræsenterer den traditionelle danske Handelspolitik — nu gøre Resultatet op i al denne sørgelige Alvor med dens vidt-rækkende Konsekvenser. Det viste sig da, at alt havde skuffet, det var blevet godtgjort, at Tolden paa vore Eksportvarer pludselig og i høj Grad i Strid med hele